

POSTANOWIENIE

1 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 1 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. B., K. C. i M. R.
przeciwko B. w Z.
o ustalenie nieistnienia uchwał ewentualnie stwierdzenie nieważności
lub uchylenie uchwał,
na skutek skargi kasacyjnej B. w Z.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 11 sierpnia 2022 r., I ACa 800/20,

**I odrzuca skargę kasacyjną w części skierowanej przeciwko
orzeczeniu o sprostowaniu oczywistej omyłki w komparycji
wyroku Sądu pierwszej instancji (pkt 1);**

**II odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
w pozostałym zakresie;**

**III zasądza od pozwanego na rzecz powodów tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego 240,00 (dwieście czterdzieści) zł
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia odpisu postanowienia
zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna pozwanego została skierowana przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego w całości tj. m.in. w zakresie pkt 1, w którym to punkcie Sąd Apelacyjny sprostował komparację wyroku zaskarżonego apelacją pozwanego.

Orzeczenie sądu drugiej instancji wydane na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. nie należy do orzeczeń merytorycznych, kończących postępowanie w sprawie, a zatem nie może być zaskarżone skargą kasacyjną (zob. postanowienia SN: z 26 sierpnia 1998 r., II CZ 70/98; z 9 grudnia 1998 r., II CZ 143/98; z 27 stycznia 1999 r., II CZ 158/98; z 26 maja 1999 r., III CZ 34/99; z 13 czerwca 2013 r., V CZ 28/13). Tylko w przypadku, w którym sąd drugiej instancji wydał orzeczenie o sprostowaniu z naruszeniem art. 350 § 1 i § 3 k.p.c., będące w istocie rozstrzygnięciem co do meritum sprawy i nastąpiło to w sprawie, w której skarga kasacyjna jest dopuszczalna, od takiego orzeczenia można wnieść skargę kasacyjną (zob. wyroki SN: z 4 listopada 2010 r., IV CSK 188/10, OSNC 2011, Nr 78, poz. 86 i z 17 czerwca 2014 r., I CSK 422/13, nie publ.; postanowienia SN: z 19 stycznia 2018 r., I CSK 176/17 i z 21 marca 2019 r., I CSK 488/18 - nie publ.).

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie wystąpiła, dlatego skarga kasacyjna pozwanego w zakresie dotyczącym pkt 1. zaskarżonego wyroku podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą, drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego

wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Przedstawioną problemy skarżący ujął w pytaniu: „czy zakres sprostowania wyroku może ingerować w merytoryczną treść rozstrzygnięcia, powodując sprzeczność sentencji wyroku z jego uzasadnieniem”. Ponadto wskazał, że rozstrzygnięcia wymaga istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu, że określenie przesłanek wygaśnięcia mandatu członka organu kolegialnego możliwe jest nie tylko w Statucie oraz rozstrzygnięcia wymaga istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu, że „mandat” członka Rady Nadzorczej i jego „kadencja” nie są pojęciami tożsamymi. Ponadto skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 45 § 4 Prawa Spółdzielczego.

Przedstawione przez skarżącego wątpliwości nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Skarżący nie wskazał, na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi, w sposób ogólny opisał instytucję sprostowania i przesłankę oczywistej zasadności.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[ał]